

РЕШЕНИЕ

№ 6337

гр. София, 26.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 29.09.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Георги Терзиев

ЧЛЕНОВЕ: Пенка Велинова

Мирослава Йорданова

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **5126** по описа за **2023** година докладвано от съдия Пенка Велинова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на Глава дванадесета, чл. 208 – 228 от Административно процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл.72, ал.1 от Закон за министерството на вътрешните работи (ЗМВР).

Образувано е по касационна жалба на В. Р. Б., ЕГН [ЕГН], чрез адв. М. М., срещу решение № 1199 от 13.03.2023г. по НАХД № 16542/2022г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 11-ти състав, с което е потвърдена Заповед за задържане с рег. № 3382зз-1381/07.12.2022г. съставена от полицейски инспектор при 07 РУ – СДВР, с която на осн. чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР по отношение на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка „Задържане за срок до 24 часа“.

В касационна жалба са наведени доводи, че решението е неправилно и незаконосъобразно, постановено в противоречие на материалния и процесуалния закон и на събраните в хода на производството доказателства. Излагат се съображения, че фактическата обстановка, описана в акта във връзка с който е издадена заповедта, не отговаря на обективната истина. Сочи се, че жалбоподателя не е управлявал МПС към момента на съставянето му. На следващо място се изтъква, че заповедта не е съобразена с практиката на ЕСПЧ. Изтъква се, че е недопустимо предпоставките за налагане на ПАМ да се предполагат, а следва за конкретния случай да са безспорно установени от административния орган, което в случая не било

сторено. Твърди се, че в административната преписка липсват данни, от които да може да се направи обосновано предположение, че вероятно жалбоподателят е извършил престъпление. На следващо място се твърди противоречие на заповедта с целта на закона. В заключение се иска съда да постанови съдебен акт, с който да отмени атакуваното решение. Претендира се присъждане на разноски.

В съдебно заседание касаторът В. Р. Б., чрез адв. А., поддържа жалбата, като моли да бъде отменено решението на СРС. Претендира разноски по представен списък.

Ответникът – полицейски инспектор при 07 РУ – СДВР, чрез юрк. С., оспорва жалбата. Претендира присъждане на юрк. възнаграждение. Алтернативно прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

Представителят на Софийска градска прокуратура заявява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София - град, VII касационен състав като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл.211, ал.1 АПК, във вр. с чл. 63, ал.1, изр. второ ЗАНН, от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването и срещу акт, подлежащ на касационен контрол, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество е неоснователна.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства.

С обжалваното решение СРС е потвърдил Заповед за задържане с рег.№ 3382зз-1381/07.12.2022г. съставена от полицейски инспектор при 07 РУ – СДВР, с която на осн. чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР по отношение на В. Р. Б. е наложена принудителна административна мярка „Задържане за срок до 24 часа“.

Решението на Районния съд е законосъобразно. То е постановено по подадена в срок жалба срещу акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му. В съдебното производство не са допуснати процесуални нарушения, които да обосноват отмяна на обжалваното решение. Материалният закон е приложен правилно.

В решението си СРС, въз основа на събраните по делото доказателства, е възприел следната фактическа обстановка:

Спрямо жалбоподателя е била издадена Заповед за задържане, изведена с № 3382зз1381/07.12.2022 г., съставена от полицейски инспектор при 07 РУ-СДВР, с правно основание чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР. Жалбоподателят бил запознат с правата си, видно от приложената заповед, по чл. 63, ал. 3 и ал. 4 и чл. 64 ЗМВР, като горното се установява и от приложено и прието заверено копие на декларация, представляваща Приложение № 1 към чл. 15, ал. 2 от Инструкция № 8121з78/24.01.2015 г. за реда за осъществяване на задържане, оборудване на помещенията за настаняване на задържани лица и реда в тях в МВР.

Пред първоинстанционния съд са събрани всички документи, представляващи административната преписка и допълнително представен препис на материалите от ДП № 3382 ЗМК-1743/2022г. по описа на 07 РУ - СДВР, касаещи задържането по ЗМВР на В. Р. Б.. Съдът е обсъдил всички събрани доказателства, като е достигнал до обоснован извод, че е налице съответствие между посоченото фактическо и правно основание за издаването на заповедта, които в достатъчна степен изясняват обстоятелството, мотивирало полицейския инспектор да приложи мярката, като са били налице основания, които да обосноват подозрение за съпричастност на

жалбоподателя към престъплението за което е образувано досъдебното производство. За да потвърди процесната заповед СРС е приел, че същата е издадена от компетентен орган в кръга на предоставените му правомощия по чл. 72 от ЗМВР – от полицейски инспектор при 07 РУ – СДВР, в условията на оперативна самостоятелност, с каквото полицейските органи разполагат, съгласно чл. 72, ал. 1 ЗМВР. Сигнал е до извод, че е спазена предвидената от закона форма по чл. 74, ал. 1 от ЗМВР. Счел е, че от приложените по делото доказателства се установява по безспорен начин, че към момента на задържането на жалбоподателя са били налице данни за извършено от него престъпление, изразяващо се в управление на моторно превозно средство след употреба на наркотично вещество, което полицейският орган е възприел като престъпление по чл. 343б, ал. 3 от НК. Изложил е мотиви, че е налице съответствие между фактическото и правно основание за издаването на заповедта. Районният съд е приел, че задържането под стража на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР представлява принудителна административна мярка, която има за цел чрез задържането да се предотврати възможността лицето да извърши престъпление, да продължи да извършва престъпление или да се укрие, като е посочил, че е достатъчно наличието на данни, обосноваващи извод, че има вероятност лицето да е извършител на престъпление, което дава право на административния орган при условията на оперативна самостоятелност да наложи мярката. Изложил е още в мотивите си, че в конкретната Заповед за задържане информацията за престъпното деяние на задържаното лице е ясна, достатъчна по обем и разбираема – „управление на МПС след употреба на наркотични вещества“. Поради това СРС е счел, че посочените фактически и правни основания в Заповедта са били достатъчни, за да разбере задържаният защо е отведен в 07 РУ – СДВР, т. е. в случая не е било реално ограничено правото на защита на лицето. Позовавайки се на съдебната практика и тази на ЕСПЧ първостепенният съд е достигнал до извода, че принудителната административна мярка е наложена в съответствие с нормативните изисквания и ограничаването на правото на свобода е с оглед постигане на предвидените в закона цели.

Решението е правилно.

Не са налице сочените от касационния жалбоподател отменителни основания. Съдебният акт е постановен при материалноправните изисквания на приложимата нормативна уредба, а формираните правни изводи са обосновани и законосъобразни.

Правилни са изводите на съда, че заповедта е издадена от компетентен орган – полицейски орган по чл. 57 ЗМВР, съдържа задължителните реквизити по чл. 74 ЗМВР и че при издаването ѝ не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и материалния закон.

От анализа на събрания доказателствен материал по делото правилно районният съд е приел, че са налице фактическите обстоятелства, съответстващи на приложимия материален закон – чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, а именно – наличие на данни за съпричастност на касатора към извършено престъпление. Следва да се посочи, че фактическите основания, мотивиращи една заповед за задържане, следва да свързват задържаното лице с наличието на данни за предполагаемото му участие в престъпление, а не с категоричното му уличаване в извършването на такова. Целта на мярката по чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР не е да се наложи наказание за установено по категоричен начин престъпление, а да се попречи на уличения в извършването му или да се укрие, или да извърши друго престъпление, или да осуети наказателно

преследване. За прилагането на тази принудителна административна мярка законодателят не е предвидил необходимост да са събрани доказателства, установяващи по категоричен начин вината на лицето, извършило престъпление по смисъла на НК. Правилни са изводите на съда, че заповедта съдържа задължителните реквизити по чл. 74, ал. 2 ЗМВР и че е издадена в съответствие с материалноправните разпоредби, без да са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила.

В случая задържането е извършено именно поради наличието на предположение за извършено от страна на В. Б. престъпление – по чл. 343б, ал. 3 от НК. Органът във всички случаи следва да посочи обстоятелствата, които са го мотивирали да издаде този административен акт, но е допустимо мотивите, в т.ч. и фактическите основания, да се съдържат в друг документ, неразделна част от административната преписка, който да предхожда издаването на акта. (Тълкувателно решение № 16/31.03.1975 г. на ОСГК на ВС). Във връзка с последното - правилно СРС се е позовал на тълкувателната практика за мотивирането на административните актове, която позволява същото да бъде извършено в друг документ. Съставът приема, че дори да не са посочени АУАН и резултатите от изследването – заповедта е достатъчно мотивирана в степен да не засегне правото на защита на лицето. Действително, заповедта за задържане е лаконично мотивирана единствено чрез посочване на нормата на чл. 343б, ал. 3 НК и допълване „управление на МПС след употреба на наркотични вещества“. В случая не са ограничени процесуалните права на адресата на заповедта Б.. Както се сочи по-горе, той е бил запознат със съдържанието на АУАН и с резултата от техническото средство, което е установило наличие на наркотични вещества – амфетамин. Известни са му параметрите на резултата и с посочването на чл.343б, ал. 3 НК се изяснява основанието за задържане, а именно наличието на данни за извършено престъпление по чл. 343б НК.

Относно твърдението за немотивираност, съдът намира, че при налагането на ПАМ задържане за 24 часа“ по чл. 72 от ЗМВР е достатъчно наличието на данни за извършено престъпление, т.е. тези данни може да не са достатъчни за образуване на досъдебно производство, но да са достатъчни да се направи извод, че задържаното лице има съпричастност към извършването на съответното престъпление. Съпричастността на лицето към конкретното престъпно деяние е доказана и това се установява безспорно от попълнените саморъчно декларации, талона за медицинско изследване, протокола за извършена проверка за употреба на алкохол и наркотични вещества и техни аналози, подписани без възражения от проверки, издадения АУАН, както и отчетения от техническото средство резултат. Тези фактически установявания водят до еднозначен извод за наличие на данни по смисъла на чл.72, ал.1 ЗМВР за съпричастността на жалбоподателя към соченото престъпление.

Съдът е обсъдил всички събрани в хода на съдебното производство доказателства – както писмени, така и гласни такива, обсъдил е и възраженията, изложени в жалбата, с която е бил сезиран. При тези данни, които съдът е приел за установени след обсъждане на всички доказателства по делото, в обжалваното решение са изведени законосъобразни изводи за съответствие на издадената заповед за задържане с изискванията за форма по ЗМВР и АПК, както и наличието на съдържашите се в нея фактически и правни основания за издаването ѝ.

Предвид горното, настоящият съдебен състав приема, че обжалваното решение като правилно следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора, макар и своевременно отправена, претенцията на касатора за присъждане на разноси се явява неоснователна.

С оглед изхода на делото искането на ответника по касация за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно и следва да се уважи в размер на 80 лева, съответно на чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Водим от горното, Административен съд - София град, VII-ми касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 1199 от 13.03.2023г. по НАХД № 16542/2022г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 11-ти състав.

ОСЪЖДА В. Р. Б., ЕГН [ЕГН] да заплати в полза на СДВР сумата от 80 лв., представляващи юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

1.

2.